

на изводы-ты быва *нисходяща* или *посиждиашелна* и *въсходяща* или *възвращна*.

Изясненіе: Въ сжженія-та, кон-то съставля-
вать съдръжаніе на изводы-ты, могат да ся заключа-
вать такыва прѣдставленія, на кон-то съгласіе-то тоя
си чясъ ся показва отъ тѣхъ самы-ты, напр. въ сжженіе
„благодѣтельный чловѣкъ прави добро на другы-ты“, —
прѣдставленіе: благодѣтельный чловѣкъ само показва, че
съ него е съгласно прѣдставленіе за благодареніе на
близны-ты, слѣд. въ истинность-тж на изводы-ты, осно-
ваны на подобны начяла, мы можемъ да ся убѣждаваме
логически, т. е. като ся обръщаме камъ своя мыслящый
субектъ, и камъ субъективны-ты начяла за мысленіе.
Наопаки, за вѣрность-тж на тыя изводы, кон-то съдръ-
жывать въ себе сжженія, что състоятъ изъ прѣдставле-
ненія, кон-то за да ся разбере тѣхно-то съгласіе,
искать да ся покажѣтъ сами-ти прѣдмѣти, мы ся убѣж-
даваме обективно, т. е. като ся обрънемъ камъ самы-ты
прѣдмѣты напр. въ сжженіе *„добродѣтели-ти бывають
злочести“*, — злочестіе-то ни ся прѣдставлява несъгла-
сно съ добродѣтель-тж, и мысль-та ни никога не бы зела
да съедини тыя двѣ прѣдставленія въ едно сжженіе, ако
небы и прѣдставлявалъ такъво съединеніе дѣйстви-
тельный животъ на чловѣцы-ты.

Основаніе-то и слѣдствіе-то на изводы-ты могатъ
да ся располагать въ такъвъ рядъ, что-то има основаніе-
то да врьви прѣди слѣдствіе-то или слѣдствіе-то прѣди
основаніе-то. Въ пръвый случай мы *слизаемъ* или *спж-
цаемъ* отъ по-высоко камъ по-низко; а въ второй слу-
чай *въскацаемъ* ся или ся *възвръщамъ* отъ слѣдствіе-то
камъ основаніе-то. Прим. за постижательный изводъ:
„все умирають“ слѣд. *„азъ щж умрѣю“*. Прим. за възра-
тенъ изводъ, *„азъ щж умрѣю, за что-то все умирають.“*